

Galaten 5/6: “Wees zachtmoedig...”.

Orde van dienst:

Inleiding

Votum en zegengroet

Psalm 147: 1

Wet

GK 155

Gebed

Kinderen: herten

GK 158

Toppers worden groter.

Zingen: GK 10 De HERE zegene u.

Lezen: Galaten 5: 13-6: 5

Zingen: “Ik ben”.

Tekst : Galaten 6: 2

Preek

Opwekking 378 Ik wil jou van harte dienen.

Inleiding.

“Betuiging van diep berouw” van PHW

Stilte

Psalm 130 uit Psalmen voor nu.

Gebed

Collecte

GK 160

Zegen

-----

*Kinderen: herten.

*Toppers worden groter.

Inleiding:

Als gemeente staan we vanmorgen stil bij de “Betuiging van diep berouw” , die onze broeder PHW aan ons als gemeente heeft nagelaten.

In de Verklaring van de kerkenraad en in een Herderlijk schrijven hebben we u dat laten weten.

Dat dit nu pas gebeurt heeft te maken met het onderzoek, dat eerst moest plaatsvinden en met de voorrang, die de gesprekken met slachtoffers en met familie en andere betrokkenen steeds hebben gehad. Gesprekken en zorg, die nog steeds plaatsvinden.

Het is goed om te beseffen, dat we hier met veel verschillende gevoelens zitten.

Omdat we nog op verschillende plekken in het proces zitten.

Een proces van weten – verwerken – vergeven – helen.

Dia.

Sommigen zullen zeggen: ‘Waarom kunnen we niet vergeven en verder gaan? Het duurt al zo lang. Ik dacht er al niet meer aan.’

Anderen zeggen: “Het is voor mij nog niet voorbij. Ik ben het nog aan het verwerken. Heb nog gesprekken. Ik voel nog zoveel verwarring”.

Sommigen hebben vooral de sympathieke kant van PHW meegemaakt. Zijn door hem geholpen. Hebben wedstrijden met hem gezeild. Hebben mooie Bijbelstudies met hem gehad of waardevolle gesprekken.

Anderen hebben zijn donkere kant moeten ervaren. Als slachtoffer of als ouders daarvan of familie. Dan zit de pijn en de boosheid heel diep.

We zitten op verschillende plekken in dit proces.

Het is goed om dit goed te zien en dus ook begrip te hebben voor elkaar en elkaar niet te veroordelen. Omdat de een te snel wil en de ander te langzaam. De een nog boos is of geschokt en de ander allang aan vergeven toe.

We gaan samen bidden en zingen en de Schriften lezen.

Aan het einde van dit jaar willen we onze vragen bij God neerleggen. Onze pijn.

Alleen hij kent de harten en alleen hij kan onze geschonden harten helen. Hij heeft het laatste woord.

Preek:

We zijn een gemeente.

En dat is een groot geschenk van Jezus zelf: Hij is de Herder. Wij de kudde.

Samen trekken we op naar het nieuwe paradijs. Naar het Koninkrijk van God.

En we nemen de kinderen mee. We dragen de zwakken. We bezoeken de eenzame. We zorgen voor de vluchteling. Helpen mensen, die veel vragen hebben.

We zijn een gemeente. En dat is een geschenk.

Misschien moet u na dit moeilijke jaar weer wat wennen aan deze gedachte.

Want lid zijn van een gemeente kan ook zwaar zijn.

Letterlijk lastig. Omdat je niet alleen de feestjes met elkaar viert, maar ook de lasten deelt.

Dia

Zoals Paulus al schreef: **“Wanneer één lichaamsdeel pijn lijdt, lijden alle anderen mee; wanneer één lichaamsdeel met respect behandeld wordt, delen alle andere in de vreugde”**.

We zijn een lichaam. Het beeld is zó simpel.

Ja, het is zelfs zó, schrijft de apostel, dat we vooral zorgen voor die leden, die heel zwak lijken. Waar we ons misschien wat voor schamen. Waar we het liever niet over hebben.

Dia

We zijn een gemeente.

En dat is een groot geschenk. In een wereld vol eenzaamheid is dat een groot geschenk.

Ik las dat bij zr. Zwiép.

Dia.

Zij schrijft dit in ons Kerkblad: “DANK ..... Een hele stapel brieven mocht ik van U ALLEN mee naar huis nemen, van uit het revalidatie-centrum. Steeds weer bracht de post mij zo'n hartelijk stukje mee-leven. De postzuster keek me aan, zo van:”zeg, wat ben jij er voor eentje?”

Maar wat wás ik rijk met al dat mee-leven!

En dan bedoel ik eigenlijk te zeggen: Wat zijn wij rijke mensen om bij zo'n gemeente te mogen horen!

Voor zoveel warmte en spontane hulp!

HARTELIJK DANK!! Tine Zwiép-Oranje.

Thema: **“Breng elkaar bij Christus”**.

1. twee levens
2. zachtmoedig
3. dichtbij

Thema-dia.

1. Twee levens.

In Galaten 5 tekent Paulus twee levens.

Het oude leven van de Galaten en hun nieuwe leven.

Het leven voor Christus en het leven nadat zij Christus hebben leren kennen. Leven uit het vlees en leven door de Geest.

Onomwonden beschrijft hij die twee levens ook. dia.

Dat oude leven is een leven vol **“ontucht, zedeloosheid en losbandigheid, afgoderij en toverij, vijandschap, tweespalt, jaloezie en woede, gekonkel, geruzie en rivaliteit, afgunst, bras en slemppartijen...”**.

Ook als je niet gelooft, moet je wel zeggen: ‘wat is zo’n leven eigenlijk lelijk’.

Zo op jezelf gericht. Zo beschadigend voor anderen.

Hij beschrijft ook het leven dat we van Christus leren: **“De vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing”**.

Ook als je niet gelooft, moet je wel zeggen: ‘wat is zo’n leven mooi!’.

Wat liefdevol.

Want door dit leven bloei je niet alleen zelf, maar kunnen ook de mensen om je heen tot bloei komen!

Het lastige is nu, dat Paulus dit achter elkaar zet. Hij heeft het over het oude leven van de Galaten en over het nieuwe leven. Alsof dat oude leven al helemaal voorbij is!

Was het maar waar! Was het maar waar!! Maar dat is niet zo.

Misschien kent u de slogan van Warchild.

Dia

Een organisatie, die kindsoldaten uit de oorlog wil halen. Kinderen die door wrede strijders worden gedwongen om voor hen te vechten. Veel kinderen worden gedood of ze worden van binnen hard als steen. Getraumatiseerd. Ook als je die kindsoldaten uit de handen van die strijders hebt gered, moet je nog de hardheid en de trauma’s uit hun ziel weg proberen te halen.

Een slogan van Warchild is daarom: **“Een kind kun je wel uit de oorlog halen, maar hoe haal je de oorlog uit een kind?”**. Dia.

Zo is het ook met de zonde, het kwaad: je kunt je losmaken van je oude leven, maar het oude leven laat jou niet zomaar los!

En zo komt er een strijd in je leven. Een strijd met jezelf. Strijd tussen verlangen en begeren. Een strijd van vallen en opstaan. Van groeien in zelfinzicht. Vol teleurstellingen en vol overwinningen.

Een nieuwe strijd, die de Geest van Christus in je losmaakt.

Eerst vocht je met God en concurreerde je met anderen.

Nu begin je de strijd met jezelf. Een leven lang.

Tegen je trots. Tegen je beoordelen van anderen. Tegen je sterke seksuele begeerten.

Tegen je gemakzucht en je hebzucht. Tegen je drift, die zoveel stuk maakt.

Dia.

Paulus zegt zelfs: **“Wie Christus Jezus toebehoort, heeft zijn eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis geslagen”**.

Het zijn woorden van Jezus zelf.

Daarmee tekent Jezus de ernst van onze strijd tegen het kwaad in ons leven. Dat kwaad moet je kruisigen anders kruisigt het jou!

Moeilijk?

Ja.

Wie gaat er nu vechten tegen verlangens, die je nu juist koestert. Die jouw leven warmte geven?

Het is dus een strijd, die begint bij jezelf.

In Galaten 6: 4,5 schrijft Paulus dan ook: **“Laat iedereen zijn eigen daden toetsen, dan heeft hij misschien iets om trots op te zijn, zonder zich er bij anderen op te laten voorstaan. Want ieder mens moet zijn eigen last dragen.”** dia.

Het begint als je bij Christus wilt horen. Als je zijn liefde hebt ontdekt. Zijn liefde die jouw leven waarde geeft.

Je gaat die liefde omarmen. Die wil je nooit meer kwijt.

Je groeit daardoor ook in zelfinzicht.

Eerst keek je naar anderen. Beoordeelde je anderen.

Nu kijk je naar jezelf. Je spiegelt jezelf in de liefde van God. In zijn genade. In het offer van Jezus.

En je leven verandert.

Je gaat liefhebben. Je wordt vriendelijk. Geduldig. Je beheerst jezelf.

Je wordt zachtmoedig.

Ook PHW kende deze strijd in zijn leven. Die twee levens.

Strijd vooral met zijn homofiele gevoelens, die zo sterk konden zijn.

Hij heeft die strijd meerdere keren verloren en daarmee anderen beschadigd. Dat doet erg veel pijn.

Door de kracht van de Geest kon hij zich ook vaak beheersen en groeide hij in zelfinzicht en berouw. Wilde hij anderen steunen.

Twee levens.

Dat kun je aanvoelen als 'een dubbelleven'. Een leven vol schijn. En dat kan het zijn.

Maar het is ook de tekening van een leven, waarin je vecht en steun zoekt.

Soms een eenzaam gevecht.

2. Zachtmoedig.

Thema-dia.

Die strijd begint dus bij jezelf.

Maar: je bent niet alleen!

We staan schouder aan schouder in deze strijd. We zijn een gemeente! Een gezin.

Dia.

Paulus schrijft: **“Broeders en zusters, wanneer u merkt dat een van u een misstap heeft begaan moet u, die door de Geest geleid wordt, hem zachtmoedig weer op het rechte pad brengen”**.

Zachtmoedig.

Waar denkt u aan bij dit woord?

Wij leggen vaak de nadruk op dat “zachte” in zachtmoedigheid.

Iemand, die zachtmoedig is, is voor ons vaak iemand die erg zacht is. Iemand, die niet durft te zeggen wat er gezegd moet worden. Niet durft te confronteren. Soms zelfs een watje. Te lief.

Maar: dit bedoelt de Bijbel niet.

Jezus noemt zichzelf heel “zachtmoedig”.

Mattheus 11: **“Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart”**.

Maar Jezus was niet echt een watje! Hij kon zelfs erg confronterend zijn.

Alleen: het was altijd liefdevolle confrontatie. Zoekend naar het hart.

Ruimte gevend voor bekering.

Jezus zocht altijd naar de mens achter de zondaar.

Wij vereenzelvigen vaak de zonde met de mens.

Wij hebben het over “de verloren zoon”. De vader heeft het over “Mijn zoon was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is weer gevonden”.

‘Mijn zoon’.

Wij hebben het over “een homofiel”.

Jezus zou het hebben over een mens met homofiele gevoelens.

Het verschil zit hierin: dat je de mens ziet als meer dan zijn daden.

Dat geeft ruimte voor verlossing.

Het gaat er bij zachtmoedigheid dus niet om of je die slechte daden durft aan te wijzen. Dat moet je zeker doen.

Paulus zegt heel helder, dat als iemand een misstap begaat, dat je die broeder of zuster dan op het recht pad moet brengen. Je helpt elkaar door de zonde helder aan te wijzen. Door daar heel eerlijk over te zijn. Confronterend als het moet.

Zoals een dokter heel doortastend moet opereren. Dat gezwel moet eruit! Zo moet de hebzucht er uit en de drankzucht en de roddelzucht.

Je mag het kwaad dus heel eerlijk aanwijzen. Dat is het punt niet. Daar help je je broeder of zuster juist mee. Vooral omdat wijzelf ons eigen kwaad toch altijd weer kleiner maken. Wij sluiten maar al te graag onze ogen voor de schade, die ons kwaad teweegbrengt.

Je helpt je broer of zus door eerlijk te zijn.

Het punt van Paulus is **hoe** je dat doet.

Met wat voor houding! Hoe praat je met een zondaar?

Doe je dat heel neerbuigend? Vanuit de hoogte? Veroordelend? Vol kritiek?

Hij gebruikt hier het woordje "eigenwaan".

Letterlijk staat er "leeg van eer".

Je kunt ook zeggen: "eerhonger". Eigenwaan.

Eerhonger zoekt waardering. Je wilt interessant zijn.

Een ander confronteren met zijn zonde kan jou zelf een goed gevoel geven: 'Wat jij nu gedaan hebt, dat zou ik nooit doen!'.
Of je praat veel met anderen over die broeder of zuster.

Je pronkt met wat jij allemaal weet. Je voelt je interessant.

Eerhonger. Eigenwaan.

Kijk eens hoe Jezus dat deed.

Zoals met Petrus.

Petrus, die altijd zulke grote woorden had. Vooraan stond.

Maar op het moment, dat Jezus zijn steun nodig had, koos Petrus voor zichzelf en liet hij Jezus vallen als een baksteen: "Nee, ik ken hem niet!" en Petrus verdween in de nacht.

Na zijn kruisdood en na zijn opstanding komt Jezus daarop terug.

Hij ontmoet Petrus in een heel persoonlijk gesprek.

Later weer te midden van de leerlingen op een morgen bij dat vuurtje aan het meer van Galilea.

Hoe doet Jezus dat?

Veroordelend? Uit de hoogte?

Helemaal niet.

Hij doet dat heel zachtmoedig.

Hij vraagt alleen maar: "Petrus, heb je mij lief?".

Confronterend én liefdevol.

Jezus is er niet op uit om Petrus aan de schandpaal te nagelen.

Hij is uit op herstel: 'Petrus, heb je mij lief?'.
Herstel van de relatie.

Herstel van de eer van Petrus, die zo diep gevallen is.

Dat is zachtmoedigheid: je bent niet uit op je eigen eer ten koste van je broer of zus.

Je bent uit op het herstel en de eer van je broer of zus.

Zachtmoedig staat hier tegenover hoogmoedig.

Hoe kun je dat?

Door veel naar Jezus te luisteren: hoe deed hij dat?

Door te beseffen, dat je niet hoeft te hongeren naar eer. Je bent een kind van de eeuwige God. Een prins of prinses in zijn rijk.

En door te beseffen, dat jij ook zelf je eigen strijd hebt en vaker in zonden valt dan je zelf wilt weten.

Misschien niet in die vreselijke seksuele zonde.

Maar jij op jouw beurt in je worsteling met je eehonger of je drank of je egoïsme of je drift of je kwaadsprekerij.

Vandaar: 'Laat iedereen zijn eigen daden toetsen....Ieder mens moet zijn eigen last dragen'.
Allemaal heb je je eigen last. Je eigen rugzakje. Je eigen strijd.

Misschien is die man met zijn strijd tegen zijn seksuele zonden wel verder dan jij in je strijd tegen je kwaadsprekerij.

Dit te beseffen maakt erg bescheiden. Zachtmoedig.

3. Dichtbij.

Thema-dia

Nog één belangrijk ding.

Je moet dus je eigen last dragen. Daar heb je je handen vaak al vol aan. Je leeft zelf ook van genade.

Maar tegelijk mag je dus ook elkaar helpen in het dragen van die last.

In het voeren van de strijd.

Hoe doe je dat?

Ja, dat is heel simpel.

Als ik zie, dat een vrouw een zware tas draagt, dan ga ik naar haar toe en dan zeg ik: "Zal ik je even helpen?". En ik pak het ene hengsel van die tas en zij het andere. De tas tussen ons in.

Ik kan ook dat zware pak van haar rug nemen en het zelf gaan dragen.

Ik moet dus heel dichtbij komen.

In iemands schoenen gaan staan.

Als je iemand een misstap ziet maken, is dat vaak niet alleen maar een misstap.

Achter die misstap kan een hele strijd schuilgaan.

Of veel verdriet.

Die woede-uitbarsting, die vloek, die harde kritiek, dat glas te veel, die onverschilligheid, die lege plek in de kerk, ... Daar zit vaak veel meer achter.

En daar kom je natuurlijk alleen achter als je naar elkaar toe gaat.

Als je gaat vragen.

Eerst veel vragen. En veel luisteren. Luisteren met je hart.

Niet oordelen. Niet eerst met jouw verhaal komen.

De ander de ruimte geven om jou vertrouwen te geven. Om schaamte te overwinnen.

Om het hart te kunnen openen en eerlijk te kunnen zijn.

En samen ga je naar het kruis om de last daar neer te leggen.

Bij Christus en bij de genade van God.

Het slechtste wat je kunt doen is dan ook dat je niet naar elkaar toe gaat, elkaar niet opzoekt, maar er wel met anderen over praat.

Onze grote zwakheid als mensen is, dat we vaak al snel denken te weten hoe dingen zitten.

We zien iets en we oordelen. We vertellen anderen wat we vinden. En die vertellen dat weer door. Soms uit oprechte zorg. Soms uit geschoktheid. Soms omdat het interessant lijkt.

We hebben in het afgelopen jaar vaak over veiligheid gesproken met elkaar.

En terecht.

Kinderen en jongeren moeten veilig zijn in de gemeente van Christus. Juist daar.

Maar niet alleen zij.

Zelfs de grootste zondaar moet veiligheid ervaren en steun.

Dat kan alleen als je zachtmoedig met elkaar spreekt en niet over elkaar.

En vooral als je samen met Christus spreekt.

Hij kent de harten. Het is pas echt veilig bij Hem.

Amen.

Gebed:

Vader in de hemel, trouwe God. Wij komen bij u op deze nieuwe dag.

Bij de levende God, die we mogen kennen door Jezus Christus.

De God, die woont in het licht.

De God, die ons kent tot op de bodem van ons bestaan en ons toch liefheeft en draagt. Die ons vol liefde zijn kinderen noemt. En straks zijn we koningen en koninginnen.

Wij komen als gemeente samen vandaag.

Samen rondom uw troon.

En dat mag, Here, dat kan. Want uw eigen zoon heeft voor ons de weg naar uw troon opengebroken. De weg naar uw hart.

En zo komt u ook onze harten binnen.

Onze geschonden harten.

Harten, die verlangen naar heling. Naar liefde.

Verbindt u ons aan elkaar. Verbindt u ons op het diepste punt. Daar waar uw genade ontspringt.

Want zo'n God bent u. Vol van genade.

Steeds weer geeft u een nieuw begin.

Zo is onze aarde geboren.

Zo heeft u onze schepping door de zondvloed heen gered.

Zo riep u Abraham.

Zo gaf u door uw eigen zoon een wonderlijk nieuw begin aan onze wereld en zijn ook wij door Hem opnieuw geboren.

Steeds weer geeft u ons een nieuw begin. Zo'n God bent u.

En dat geeft ons rust en hoop.

Heilige Geest, kom in ons midden. In onze harten en vervul ons met deze liefde, deze hoop en dit geloof.

Zegen allen, die meeluisteren.

Zegen ons, Vader, zoals wij hier samenkomen. Met onze blijdschap en ons verdriet. Onze verwarring en onze hoop. Al die geschonden harten die verlangen naar genezing en vrede. In Jezus naam.

Gebed: Vanuit de diepte roepen wij tot u, HERE.

Luister naar onze stem. Onze roep om genade.

Onze hoop op genezing. Ons verlangen naar de nieuwe morgen.

Dat verlangen wordt sterker naarmate we meer ervaren van de gebrokenheid van dit leven.

De gebrokenheid in onszelf. Dit dubbele leven met z'n blijdschap en z'n pijn.

We danken u voor de betuiging van diep berouw van onze broeder PHW. Zijn woorden weerklinken diep in ons hart. We leggen die betuiging aan uw voeten, Here.

We stemmen met heel ons hart in met zijn gebed voor slachtoffers en familie. Zijn gebed om hulp. Voor verwerking en heling van geschonden levens. Ontferm u over hen.

We stemmen in met zijn gebed voor MW en de kinderen en kleinkinderen. We bidden om heling van diepe wonden door wat er in al deze maanden over hen heen gekomen is. Om troost in het gemis van hun man, vader en opa. Ontferm u over hen.

We delen in zijn verdriet, dat om alles wat aan het licht kwam vooral uw naam is besmeurd. De naam van Christus onze Heer. We zijn diep geraakt door de spot, die in de media losbrak. Geef, dat uw ontferming voor zondaren door al die donkere wolken heen mag breken, mag schitteren, zodat zelfs door al die gebrokenheid heen uw naam geëerd wordt en door mensen wordt aangegrepen. Omdat u wilt verlossen en vergeven.

Ontferm u over onze gemeente. Die zoveel moest weten en verwerken. Zegen de onderzoeken, de vele, vaak geschokte, gesprekken. Zegen, het werk van het RTO, de kerkenraad. Zoekend naar waarheid en naar wegen om de gemeente en elkaar te steunen. Vergeef ons onze zwakheid, Heer.

Vergeef ons, wanneer we te snel hebben geoordeeld.

Als we gezwegen hebben toen we hadden moeten spreken. Als we gesproken hebben toen we hadden moeten zwijgen.

Als we gesproken hebben voordat we eerst hebben geluisterd.

Schenk ons zachtmoedigheid.

Wij danken u voor onze kinderen. Voor alle inzet en gebed. Voor de kinderen, die toppers waren en nu een tijd van catechese ingaan. Zegen hen.

Zegen al uw kinderen in heel onze wereld. In grote welvaart of armoede of landen vol haat. We kijken uit naar de nieuwe wereld. Waar we Christus zelf zullen moeten. Eén volk. Eén kudde. Waar geschonden harten worden geheeld.

Want wie zal onthullen hoe wij zijn geschonden?

Waar komt er licht in ons donker verdriet?

In Christus alleen worden harten gevonden;

Licht van de wereld, licht dat ons ziet.

Wie zal ons leven in liefde doen groeien?

Waar zijn de vruchten die nooit meer vergaan?

In Christus alleen zullen ranken volgroeien:

Vruchten van vrede, recht van bestaan.

Wie zal ons zoeken tot wij zijn gevonden?

Waar zoeken wij naar een toevlucht en thuis?

Met Christus alleen, zijn wij eeuwig verbonden;

weidt ons in vrede, leidt ons naar huis.

Amen